

Előfizetési árak:

Egész évre . 20 kor. — fill.
Félévre . . 10 > — >
Negyedévre . 5 > — >
Egy óra . . 1 > 70 >
Egyes szám ára 8 fillér

Kiadóhivatal:

Mária-utca 1. sz.
hol az előfizetések és a hirdetések elfogadtatnak.

Szerkesztői iroda:

Mária-utca 1. sz.
első emelet,
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot

vis'za nem adunk.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Viszonosság.

Pécs, 1901. március 21.

Szóll Kálmán híres törvénye az egyoldalú rendelkezésről kimondja, hogy Magyarország föntartja a közös gazdálkodást a kiegyezés tárgyát képező összes ügyekben, de csak azzal a föltétellel és addig, a míg ezekre nézve Ausztria is föntartja a teljes viszonosságot.

Ausztriában császári rendeletekkel életbe léptették a gazdasági kiegyezés intézkedéseit, de vajjon megvan-e ennek dacára a gazdasági ügyekben a teljes viszonosság velünk szemben Ausztriában? Szó sincs róla. Ausztria a magyar értékpapirokat megadóztatja éppen úgy, mint bármely más külföldi állam értékeit; nálunk pedig az osztrák papirok a belföldiekkel egyenlő elbánásban részesülnek. Mikor a viszonosságnak ezt a flagrns megsértését az országgyűlésen szóba hozták, a kormány azzal iparkodott megnyugtatni a kedélyeket, hogy folynak már az osztrák kormányral a tárgyalások ennek az anomáliának a megszüntetése iránt. Hát bizony elég furcsa és ránk nézve felette siralmas dolog, hogy mikor a törvény már dekretálta a teljes viszonosságot gazdasági ügyekben, akkor még külön alku tárgyát képezze az, hogy értékeink Ausztriában ugyanazon elbánásban részesüljenek, mint az osztrák értékek nálunk. S a mi a legszomorubb a dologban, annak az állítólagos alkudozásnak még semmi eredményét nem látjuk s bár azóta már sok víz lefolyt a Dunán, a mi értékpapirjaink csak úgy fizetik az osztrák adót, mint annak előtte.

Egy másik flagrns sérelme a viszonosságnak a szeszadó kérdésénél forog fönn. Az új kiegyezés szerint a szesz után az az állam szedi ugyan be a maga adóját, melynek területén a szesz termelve lett, de ha a termelt szesz a másik állam területére vitetik elfogyasztásra, akkor a termelő állam megtéríti az általa beszédett adót a fogyasztó állam kincstárának. Ez az ugynevezett átutalási eljárás, amely még fokozottabb mértékben igényli a hatvanhetes törvény amaz intézkedésének érvényesülését, hogy a közvetett adók ne-meire, azok arányára és kezelésére egyforma elvek állapittassanak meg a két állam területén.

Ennek dacára azonban a szeszadó Ausztriában 30 fillérrel hektoliter-szesz-fonkint kisebb, mint nálunk, a minek az a következése, hogy az osztrák kormány az Ausztriában termelt és hozzánk behozott szesz után ennyivel kevesebb adót térít meg a magyar kincstárnak, mint a mennyit ez az itthon termelt szesz után szed. De még ettől is nagyrészen elesik a magyar kincstár, mert az osztrák és magyar adótételek közti ez a nagy különbözet arra serkenti az osztrák szesztermelőket, hogy nem jelentik be a saját hatóságaiknak a Magyarországra való szállítást, hanem egyszerűen átcsempészik hozzánk, hisz nincsen köztünk semmiféle határzár s így elesünk még az osztrák kincstárnak fizetett csekélyebb adó megtérítésétől is, a kevésbé adóztatott osztrák szesz pedig elnyomja veszedelmes versenyével a magyar termelést.

Nos hát ennek az abnormis állapotnak a megszüntetése iránt is folytak tárgyalások a magyar és az osztrák kormányok közt, a minek az az eredménye lett, hogy az osztrák kormány részánta magát az ottani szeszadónak 30 fillérrel való fölemelése iránt javaslatot terjeszteni a Reichsrath elé; de ezt a fölemelést már nem merte azzal megokolni, hogy ezt a Magyarországra irányában szem előtt tartandó viszonosság követeli, hanem a fölemelésből származó többletet $\frac{1}{2}$ -részben a tartományok, $\frac{1}{2}$ -részben pedig az állami költségvetés szükségleteire mondotta fordítandónak.

De hát az osztrákok mégis átláttak a szítán s miután Magyarország jogos igényeinek teljesítéséről volt szó, hát egyhangulag elhatározták, hogy ezt a javaslatot nem engedik törvényerőre emelni. Tegnapelőtt tartott konferenciájukon a Reichsrath összes pártjainak képviselői tárgyalták ezt a kérdést s a cseh és lengyel képviselők kijelentették, hogy egyáltalán nem hajlandók a szeszadónak fölemelésébe belemenni, az összes képviselők pedig abban állapodtak meg, hogy a szeszadónak az állam javára tervezett felemelését ez idő szerint elejtik s ezt arra az időre tartják fönn, a mikor a költségvetés újabb megterhelése mellett újabb bevételi forrásokról kell gondoskodni.

Megmarad tehát minden a régiben és

Lakács László szépen visszaszívhatja a szeszadó leszállításáról a magyar országgyűlésen benyújtott javaslatát, mert a viszonosság nagyobb dicsőségére Ausztria alkotmányos képvisellete siet halomra dönteni mindazokat a megállapodásokat, a melyeket a két kormány a közös gazdálkodás kérdésére nézve nehezen létesített.

Es ezek után merik még hirdetni, hogy a gazdasági közösség föntartását azért kellett nekünk egyoldalú rendelkezéssel is elhatároznunk, mert az új kiegyezés elfogadásának Ausztriában csak külső mechanikus akadályai voltak s ha ott az alkotmányos képvisellete munkálkodását egy elenyésző kisebbség erőszakos eszközökkel meg nem akadályozza, az általunk egyoldalúan törvénybe iktatott új kiegyezést a Reichsrath többsége már régen megszavazta volna.

Humburg ez uraim, semmi más. Tudják azt nagyon jól, hogy Ausztria alkotmányos pártjainak egyike sem fogadja el azt a kiegyezést s nekünk csak azért kellett a közösséget egyoldalú rendelkezéssel elfogadni, mert a bécsi Burghan ellenzik a gazdasági önállóságra való jogunk érvényesülését. Ezért hunynak szemet a magyar kormánypárton és nem akarják meglátni, hogy az a föltétel, a melyhez ami egyoldalú rendelkezésünk kötve van, soha nem is következett be; mert a viszonosságnak csak terheit érezzük, de ott, ahol a mi jogaink és érdekeink oltalmáról van szó, Ausztria részéről nem találjuk sehol a viszonosságot.

Es ha az osztrák parlament tovább halad a munkaképeség megkezdett útján, akkor majd diktál az Magyarországnak olyan új kiegyezést, hogy arról koldulunk valamennyien. Önök pedig majd megint beadják a derekukat s elfogadtatják ezt is szolgálatrakész többségükkel, mert hisz a magyar parlament a legnagyobb mértékben munkaképes, csak hogy még az árnyéka sem fedezhető fel benne annak a *letterőnek*, a melytől a Reichsrath csak úgy duzzadt meg munkaképtelenségének legválságosabb idejében is.

MA

pénteken

esti 1/9 órakor.

báró LUZSÉNSZKY FÉLIX búr szabadsághős

felolvasása a „Nemzeti Casinó“-ban

Jegyek előre válthatók DOMJÁN I. könyvkereskedésében; este a pénztárnál.

Hirek.

Pécs, 1901. március 21.

A pórul járt medve.

(Mese.)

Irta: Albert bácsi.

Valamikor valahol, a jó Isten tudja hol; tul a Dunán, tult Tiszán; az üveg hegyen tul a gyémánt hegyen innen, lakott egyszer egy szegény asszony, egyetlen fiacskájával, Gyuricával.

Egyszer azt mondta Gyurica az édes anyjának:

— Édes anyám ugy-e, ha jó leszek, vasárnap el szabad mennem öreg anyóhoz?

Jaj, — felelt az édes anya, — kicsiny vagy még, és öreg anya messze lakik, hát ha eltévednél az erdőben.

— Nem tévedek én el édes anyikám, majd csak addig megyek az uton, mig oda nem érek.

— De hátha valami vadállattal találkoznál, hisz az egy kettőre telfalna téged.

— Nem félek én attól sem, édes anyám. Minden nap imádkozom őrangyalomhoz, a tanító bácsi meg azt mondta, hogy az őrangyal nem hagyja el azt, aki hozzá fohászodik.

Gyurica addig kérlete édes anyját, míg az végre beleegyezett.

Napról napra azt tudakolta Gyurica édes anyjától:

— Édes anyikám, hát mikor lesz már vasárnap?

Alig várta már a vasárnapot, mert tudta, hogy öreg anyjától majd csak kijár egy zsebre való alma, körte, dió, ő pedig nagyon, de nagyon szerette a gyümölcsöt.

Végre megérkezett a vasárnap. Gyurica felkelt, megmosdózott, azután össze tette kezeckéit s elmondta reggeli imádságát:

Jó Isten néked ébredek,
Taníts meg engem, mit tegyek.
És add, hogy éljek jámborul,
Örökre nálad boldogul.

Édes anyika felöltöztette a kis Gyuricát, ellátta egy jó garmada jó tanácscsal, elmondta merre menjen, merre ne menjen, mit tegyen, mit ne tegyen, mit mondjon, hogyan mondjon öreg anyóhoz, és még sok minden félet, úgy

hogy szegény Gyuricának majd szét vált a feje attól a sok jó tanácstól.

Gyurica kezét csókolt édes anyikájának, aztán illa berek, nádak erek, neki indult az erdőnek.

Megy, megy mendegél tüskön, bokron, réten, erdőn keresztül, egyszerre csak egy nagy medve termett előtte.

Gyurica úgy megijedt, hogy azt se mondta: kuk.

De a medve nem ijedt ám meg Gyuricától.

— Hova mégis kis fiu? — kérdezte a medve Gyuricát.

— Öreg anyóhoz, — felelte szepegeve Gyurica.

— Hát nem félsz egyedül az erdőben?

— Nem bizony hiszen van egy társam.

Most a medve ijedt meg. Körül nézett, de hogy nem látott senkit, oda szólt Gyuricához:

— Nem látok senkit.

— Pedig az én társam itt van, nem is hágy el soha.

— És ki az a te társad?

— Az őrangyalom.

— Soha hírét sem hallottam, — felelt a medve.

— Nem? Hát te nem jártál iskolába?

— De jártam, — tette magát a medve.

— És azt sem tudod, mi az őrangyal?

— Mikor én jártam iskolába, még nem volt őrangyal.

— Akkor téged nem is őriz meg.

A medve most azon gondolkodott, hogyan ehetné meg Gyuricát.

— Hol lakik öreg anyád? — kérdezte a medve.

— Hát az erdőn tul, nagy gyümölcsös kert közepén van egy kis ház, abban lakik.

— Csak egyedül?

— Bizony egyedül.

— No csak menj kis fiu öreg anyádhoz, de vigyázz, el ne tévedsz az utat.

— Hát te nem tartasz velem? — kérdezte Gyurica.

— Nem. Viszek egy kis enivalót a fiacskámnak.

Ezzel a medve bekanyarodott a sűrűbe, ott elkezdett futni s futott, futott, egyre futott, mig csak Gyurica öreg anyjának házához

nem ért. A medve abban sántikált, hogy előbb megeszi az öreg asszonyt s utána Gyuricát.

Lassan, nesztelenül sompolygott be a házba. Az öreg asszony épen aludt. A medve oda ment az ágyához, levette a takaróját, aztán ham ham bekapta.

A medve most az öreg asszony ruháját vette magára, belefeküdt ágyába, betakaródzott, aztán úgy tett, mintha aludnék.

Kevés vártatva megjött Gyurica.

— Jó napot, édes öreg anya, — köszöntött a szobába lépve.

A medve dörmögött egyet az ágyban.

— Beteg öreg anya? — kérdezte Gyurica az ágy felé lépve.

A medve megint dörmögött valamit.

Szegény Gyurica úgy megijedt, hogy majd csak el nem futott, de azt gondolta, ha most elszalad, bizony nem lesz se alma, se körte, se dió. Összeszedte bátorságát, a mi még nem szállt a lába sarkába s oda lépett az ágyhoz, hogy öreg anyjának kezét csókoljon.

— Jaj, de szőrös a kezed, öreg anya, — szólt Gyurica csodálkozva.

— Hogy ne fázzam, — felelt a medve.

— Jaj, de nagy körmöd van, öreg anya.

— Hogy jobban megkaphassalak.

— Jaj, de nagy szád van, öreg anya.

— Hogy jobban bekaphassalak, — szólt a medve, aztán kinyújtotta a hosszú körmös, szőrös lábát, a száját eltátotta, aztán hamham, Gyurica benn volt öreg anyja mellett a medve gyomrában.

A medve most fölkel, végig kutatott minden fiókot, minden ládát s a mennyi almát, körtét, meg diót talált, azt mind, de mind megette.

A mikor már úgy jóllakott, mint a duda, visszacamogott az ágyhoz s leteküdt.

Nagyon jóllakott a medve, hat alig tudott szuszogni. A mikor aztán elaludt, olyan remségesen hortyogott, fujt, prűszkölt, mint egy gőzmasina.

Hanem, szuszogott ám Gyurica is, meg öreg anyja is a medve gyomrában. Szűk helyük is volt, melegük is volt, sötét is volt, mert hát a medve gyomrában egy akkora ablak sem volt, mint tejes pince susogója.

Estefelé arra járt az erdő-kerülő. Nagyon öreg ember volt már és az volt a szokása,

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

A komló utazó.

— A „Pécsi Figyelő“ eredeti tárcája. —
Irta: Tihanyi Károly.

Kemény, rögs országuton dűbörögve sietett a »Kék hóvirág« szálloda hintója, melyben, farkasbőr bundába szoritva, Pehácsek Vencel, a szaaci komlókereskedés első utazója álmosan bóbiskol. Vagy husz éve járja ezt az utat az öreg Pehácsek s mindig így böjt idejében, mivel a sörgyarak ilyenkor szokták komlósükségletüket beszerezni.

Vencel bácsit nem érdekli a szép hólepte táj. Nem izgatja a lemondásteli halk böjti szellő, mely minden bokornak oda-oda sug valami szomorú igazságot a közelmúlt farsang édes bohóságairól, mikre azok helybenhagyólag bágyadtan intenek. Nehány kánya űli tanácsulását beljebb egy nagyobb hófolton s felfuvalkodott apró verébproletárok megvetőleg rebbennek fel a közeledő bérkocsi zajára . . . de ez is hidegen hagyja a komlóutazó tündő lelkiállapotját.

Tulajdonképen Pehácsek ur mostani útja semmi esetre sem üzleti ügyekkel kapcsolatos, habár Brauner A. és fiai sörgyarába igyekszik. Jó husz éve már, hogy minden évben meglátogatja az öreg gyárost, ki azonban konzekventer nem vásárolt tőle egy marékra való sem soha, hanem azért kitűnő fogadtatásban részesítették a gyáros és családja által.

A hegyoldal körül hirtelen előrohán gyorsvonat siketítő hosszannyujtott fűtve a hintóba fogott két szállodai pegazust kacérkodó ugrálásra csábította, mire Vencel bácsi aztán káromkodva rájuk fogta, hogy affektálnak a bestiák. Mire a fogat a gyárkapu két hatalmas gránitbárványához ért, valahonnan, talán az üszöghi pusztáról, vagy egy téglagyár fi elükurta fölöstökömhöz hívó csengetés hangja szűrődik a teljesen eberré lett utazó fülébe. Bizony ő is megéhezett volna, vagy mi.

Az irodában nagy halló val fogadták Pehácsek bácsit s alig győzte a sok parolázást a rengeteg fő, al, mellék stb. könyvelőkkel. Hogy csak megjött! Jaj, de egészséges színben van bácsi! Hol az a szilvrium cilinder? Jaj, te mamlasz, hozol rögtön pogácsát melléje stb. Hármán is vetkeztették, tolták a karszéket alája. Hol volt, honnan jött, mit látott, hozott-e új vicceket?

Vencel bácsi azonban csak mosolyog s férfias nyugalommal fogyasztja a pörccs pogácsát s hörpinti az ő szilvriumot; midőn nagyokára abbanhagyta az evést, kimondhatlan kedveséggel az öreg gyáros felé fordul e szavakkal:

— No most nem banom, akármily ételt hoztok elé, azt mind megeszem; hanem ha azt akarjátok, hogy a pancsotokból igyam, akkor sódárt, sokat és friss kenyeret, ha az életetek kedves!

— No pedig jobbkor sem jöhetett ez a kívánsága Pehácsek ur, kitűnő sonkát kap, meg aztán a márciusi éppen most van csappon — mondá az öreg gyáros. Pfeffer! hoz-

zon csak egy nagy kancsóval, a konyhába pedig szóljon be, hogy az egyik egész sódárt, meg egy friss cipót izibe hozzanak. Ti pedig takarodjatok munkátokhoz — léhűtők, nem volt elég hosszú a farsang?

Az irodák kíváncsi fataltsága távozta után az öreg gyáros Vencel bácsi mellé ült s örömtelt mosolyival nézte, hogy izlik vendégének a reggeli.

— Hm! nem éppen rossz lőre.

— No ugy-e?

— Ühüm. Hanem azért éppen jókor ölték le ezt a sertést.

— Miért? kérdé ijedten a gyáros.

— Már hogy miért? Ugyan ne tetesse magát, hisz tudja!

— Szavamra, nem tudom! Magyarázza ki magát — kéré a megrökönyödött öreg ur.

— Hm, hm, ez furcsa volna — válaszolá a csámesogó Vencel.

— De hát komolyan, mit gondol e sertésről, meg nem foghatom . . .

— Brauner ur — mondá komoly tekintettel Pehácsek — nem vagyok mai gyerek s igen furcsálon, hogy engem baleknak tekint, ki országot-világot bejártam . . .

— De az Istenért, higgye el, nem tudom, mire céloz!

Hát komolyan meri mondani, hogy nem tudja, miszerint éppen jókor lett ez a disznó leölve?

— Szavamra mondom, hogy nem.

— No hát akkor megmondom; azért lett ez leölve épp jókor, mivel ha a leöléssel csupán egy napot késtek volna, akkor . . .

hogy mielőtt haza ment az erdőből, betért az öreg anyókához egy kis beszédre.

A mint a házikóhoz közeledett, meghallotta a rémséges hortyogást. Nem tudta elgondolni, mi lehet az. Erdőkerülő volt kis korától, puskája is volt, bizony nem félt az még az eleven ördögötől sem.

Lassan oda ment a házhoz s benézett az ablakon.

Nem látott a szobában semmi különös dolgot. Az ágy meg volt vetve, abban feküdt valaki, bizonyosan az öreg anyóka, a hortyogás meg onnan hallatszott, de úgy ám, hogy az ablak üvege is remegett.

Az erdőkerülő azt hitte, hogy az öreg anyónak valami baja esett, óvatosan az ajtóhoz ment s benyitott.

Uram fia, no még ilyet sem látott az erdőkerülő.

Oda megy az ágyhoz, nézi, nézi, hát majd a hideg lelte ki. Soha életében még nem látott ilyen csodát.

Már kilencvenkilenc esztendő óta ismerte az öreg anyókat, mindennap el-el beszélgetett vele egy fél órácskát, de most akár mennyit nézze is, nem ismert rá.

Megfogta most a takarót, hogy jobban megnézze, hát teremlő szent Isten, nem az öreg anyó volt ám, hanem egy medve.

Az erdőkerülő körüljárta a házat, kereste az öreg anyót, de biz sehol sem találta. Most már egész biztosra vette, hogy szegényt lenyelte a medve.

Elővette kusztoráját, aztán nyif-nyáf, ripsz-rápsz, lölvágtá a medve gyomrát.

A medve gyomra szétvált, s uccu, egy ugrással kintt termett Gyurica.

Nagyci nézett az erdőkerülő, de még Gyurica is.

A medve gyomra ismét szét vált, s uccu, az öreg anyóka is kint termett.

A medve nem érzett semmit, olyan mélyen aludt, közbe hortyogott, szuszogott, prüszkölt, mint egy gőzmasina.

Az öreg anyóka nagyon hálálkodott az erdőkerülőnek, hogy megmentette a medve gyomrából, de Gyurica is hálálkodott ám.

— Vadász bácsi, — szólt Gyurica az erdőkerülőhöz, — ha magát letalálna nyelni egy medve, csak szóljon nekem és Gyurka legyek, ha ki nem szabadítom.

— Akkor? Azt hiszi tán, hogy beteg volt az állat? Kiáltja dühvel az öreg gyáros.

— Nem; hanem akkor aligha ettem volna e kitűnő sonkából, felelte sátni mosolylyal Vencel.

— Marha! Azaz bocsánat — válaszolá a megbékült sörös — de igazán majdnem dühbe hozott.

— Majd megbékült volna Brauner bácsi; hanem most legyen szives kedves családjához kísélni, ahol tiszteletemet tenni el nem mulaszthatom. Azután végigmegyünk a gyáron.

A két férfiú telemelkedett s a ház belsőjében eltűnt.

A számos gyári kémény mint megannyi barnára szivott szivarszopóka meredt a szürke átherbe. Csupán a gépház pici, alattomos pléhkéményéből pőfékelt a kurtatüdejű füst.

— Pőff, pőff, pőff. Bent a gépházban, meg a malátásban irigykedő fekete kerekék kapkodták egymást. A nagy gépszij pedig, mint a tehetetlen Nemezis, mintha átnyalabolni akarta volna az egész intrikus kerékbandát... de hát nem sikerült; ebbeli haragjában aztán mintha még jobban nekilódult volna... mikor tudatára ébredt, hogy ő is olyan rabszolga, mint a többi — annak a sístergő, pőffölő gőz rabszolgatartó kancsukája alatt...

Hanem e pillanatban a gőzhatalom gyarlóságát egy magasabb intéző szemléltetőleg bizonyítja; gyenge szél kerekedett és az előbb még oly katonás merevségben az ég felé törő kurta gőzszlopokat az a gyenge szél azonnal megbolygatá. A malátán bizó szarvasmarhák istálló ajtaja liberálisan ide-oda lendül, mintha azzal a sereg verébbel flirtelne, melyek elég

— Hej kis fiam, — felelt az erdőkerülő, — medve csak gyerek, meg asszony félt nyel le.

— Hát embert nem nyel le?

— Nem bizony, mert a puska meg akadna a torkán.

Ezalatt a medve csak hortyogott, szuszogott, prüszkölt, mint egy gőzmasina.

— Vadász bácsi, — szólt Gyurica az erdőkerülőhöz, — üssük agyon a medvét.

— Nem édes kis fiam, — felelt az erdőkerülő. — nem ütjük agyon, hanem jól megtréfáljuk.

— Jó lesz, vadász bácsi, jó lesz, — örvendezett Gyurica.

Az erdőkerülő kiment, s hozott be sok, sok oltatlan meszet és azzal jól megtömte a medve bendőjét. Az öreg anyóka erre hozott tőt, cérnát és diktum, faktum, összevarrta a medve gyomrát.

Most az erdőkerülő, az öreg anyóka, meg Gyurica elbujtak, s lesték, mit csinál a medve.

Az bizony most is aludt és úgy hortyogott, szuszogott, meg prüszkölt, mint egy gőzmasina.

Egyszerre megmozdult. Nagyokat nyögött, nyújtózott, aztán lehömpölygött az ágyról. A bolond meg mindig azt hitte, hogy az öreg anyóka, Gyurica, meg az a rémséges sok alma, körte, meg dió van a gyomrában, s lassan, lassan elballagott a forráshoz. Megszomjazott.

Az erdőkerülő, az öreg anyóka, meg Gyurica lassan utána sompolyogtak.

A medve nagy kényelmesen lekullogott a forráshoz, nekidőlt, s akkorát ivott, hogy no.

Egyszerre csak elkezdett a gyomrában a méz sísteregni, orrán, száján úgy dőlt ki a füst, mint a gőz masinából, ha jól bele fűtenek. A medve nem tudta, mi történik vele, kinjában úgy hánytá cigány kerekét, hogy csak úgy pörgött, egyszerre csak puff, akkorát durrant, mint egy uhácus ágyu és ezer ripityomra széjjel pattant.

Gyurica erre akkorát nevetett, hogy szegézést kapott az oldalába.

A ki ezt a mesét el nem hiszi, az menjen el messze, messzire, Isten tudja hogy merre, tul a Tiszán, az üveg hegyen tulnan, a gyémánthegyen innen, ott kérdezze meg az

életrevalók, hogy akár az istállóba elmerészkedtek egy-egy magért. Az udvaron békében volt szalma és szénahulladék is lábrakel úgy, hogy a most nekikerekedett széllel morgantikus házasságra kelvén, örült forgatagban szerteságuldott a tágas udvaron, minden zugot kitáncolván akár egy fizetett fortencer. A szüzes megadásban lassan, szemérmesen lehulló havat egy őrjöngő szélorkán elsöpörte még csecsemő korában és rémes fenségében uralmába ült a mindent elborító brutális hótergeteg.

És dühöngött egész délelőtt, egész délután, egész este, úgy, hogy szegény Pehacsek bácsi a kültelki sörgyárból tovább nem utazhatott. Ott marasztották tehát ebédre, melynek lefolyása alatt a világlátott ember annyi adomát, kis történetkét adott a kedves család asztalára, hogy ennek cserében akár bátran elmaradhatott volna a gazdagon felhordott csemege is.

Asztalbontás után is együttmaradt a két öreg ur, az utazó meg a gyáros s vig beszélgetés között ugyancsak kvaterkáltak fel-fel-ujtva régi kedves emlékeket. Már ebéd után fel kellett csavarni a villamos lámpát, oly szétséget hozott a vágni való hóhullás.

— Hogy ezt a napot elveszitem üzletem részére, arról nem tehetek, hisz ez vis-major.

— Természetesen; azonban Pehacsek ur, azt hiszem ez önnél nem numerál.

És a mi utazónk még vacsorára is ott maradt, sőt éjjelre is ott kellett maradnia, mivel ilyen Istenítéletben sem utat, sem irányt megtalálni nem lehetett. Vig vacsora után, melyből még a Pommery sem hiányzott — Ven-

őreg erdőkerülő, a ki még máig is él, hát az épen úgy mondja el, mint én. De így ám.

Ezentul szerdán mesélek.

Édes picikéim, panaszodik a lapszerkesztő bácsi, hogy a csütörtökön este megjelenő lapszámból a mese sok más dolgot kiszorít. Mert a mint nektek, kicsikének, csütörtökön este közöl mesét a „Figyelő”, a nagyoknak ugyanebben a számban közöl szinte hosszú olvasnivalót, a mi — úgy, mint a mese — egész oldalt is megtölt a lap hátsó részében, a hogy látjátok. Meg aztán a kiadó bácsi is panaszodik, hogy sok hirdetés kimarad a lapból a mese és a másik hosszú dolog miatt.

Igy hát kedveseim, ezentul csütörtök helyett szerdán mesélek. Minden szerdai számban olvashatjátok, hogy mit ir nektek

Albert bácsi.

Napirend 1901. március 22-én.

Naptár: péntek, márc. 22. — Róm. kath.: Oktavián: — Prot.: Kázmér. — Görög-kel. (márc. 10.) 40 vértanu. — Zsidó: Nisan 2. — Nap kél 5 óra 42 perckor; nyugszik 5 óra 59 perckor. — Hol kél 6 óra 25 perckor reggel; nyugszik 8 óra 54 perckor este.

Időjelzés. A központi meteorologiai intézet jelzése szerint: enyhe idő, nyugaton csapadék várható.

Luzsénasky Felix felolvasása az angol boer háborúról a Nemzeti Kaszinóban este fél 9 órakor.

Színház: Ocskay brigadéros, szimf.

— (Baranyavármogyé állandó választmánya) ma délelőtt ülést tartott 10 órakor a vármegyeház nagytermében, hogy az április kilencediküi rendes közgyűlés tárgysorozatát előkészítse. Az ülésen a főispán távollétében Tormay Károly alispán elnökölt s résztvettek rajta Kossits Kamill főjegyző, Gyenes Klétus főszámvevő, Nagy Jenő, tiszti főügyész, Reeh Dezső dr. és Vadnai Jenő, tb. főjegyzők, Kossits Ákos dr., tiszti ügyész, Krassnay Mihály és Horváth István főszolgabírák, Jesszenszky Lajos, árvaszéki elnök, Simonffy János, Mándy Samu, Stajevits János, Kovácsfi Kálmán főmérnök, Benkő Gyula, Johann Béla dr., tiszti főorvos, Kossits Szilárd, Darassy Ödön dr. és Miksik Ákos főállatorvos s a referens aljegyzők. Az ülésen a napirend pár tár-

cel bátyánk aludni tért. Gyönyörű regg üdvözölte a mókával teli utazót, s miután gyorsan felöltözöködött, sietett, hogy a gyáros egyik kocsiján visszatérhessen a városba.

Dús reggeli várta: Csokoládé, kávé, méz, vaj, sódar, likőrök, thea, szóval fejedelmi reggeli. Vencel bátyánk ennyi jó láttára elkomorult, mivel mindből csak nem ehetik?

— Jó reggelt Pehacsek ur, nos mi baja, miért oly komor? Tán rosszul aludt? — kérdé Brauner bácsi az utazót.

— Eh, semmi! Csupán igen rossz és igen tura álmom volt, ez az egész.

— No, no, azért csak fogjon hozzá derekasan, hisz tudja: Träume sind Schäume! — vigasztalá a sörgyáros.

Pehacsek szótlánul fogyasztotta a reggelit s midőn már rettenetes pusztítása után még mindig egy árva szó sem hagyta el ajkát, a kíváncsi Brauner bácsi vallatni kezdé:

— De hát mesélje el álmát Pehacsek ur.

— Oh, azt nem tehetem — felelé mogorván.

— Ejnye no, hisz várhatunk míg a zsin-delyek künn lesznek.

— Eh! nem olyan természetű álmom volt — dörmögte a kérdezett, miközben jó adag hideg szárnyast kebelezett be.

— Hát akkor miért vonakodik? — ingerkedik az öreg ur.

— Mert megtalálna haragudni.

— Én?

— Ön.

— Hohó, akkor téved; hisz régen ismerjük egymást — bátorítja a gyáros a reggelizőt.

gya provokált csak vitát, de ez a vita azután olyan hosszadalmas volt, hogy az ülés csak pont déli tizenkét órakor ért véget.

— (A vöröskereszt-egylet) jövő csütörtöki színházi hangverseny-estélyére a színházi bérlők által ki nem váltott jegyek — pár páholy is — mártól kezdve kapható *Domján* I. könyvkereskedésében. Mivel az érdekes hangversenyre igen sok hely elkelt már, ajánljuk a közönség figyelmébe ez alkalmat jó helyek biztosítása iránt.

— (Bérmant.) A megyéspüspök tavaszi bérmálását a következő rendben fogja tartani: Április 8. Hirden bérmálás, április 11. Német-Bolyban, ápr. 14. Hosszu-Hetényben, a hol a Püspök-Szent Lászlói plébánia hívei is megbérmálkoznak; ápr. 27. Püspök Szt-Érzsébeten; ápr. 28. Berkesden; május 1. Pécsváradon, a hol a lovászhetényiek is bérmálkoznak; május 2. Nádasdon; május 3. Cikón; május 4. Grábócon, a hol a szálkaiak is bérmálkoznak; május 5. Kakasdon; május 6. Nagy-Mányokon; május 7. Aparon; május 8. Bonyhádon lesz bérmálás.

— (Iparfelügyelet és kazánvizsgálat.) A kereskedelmi miniszter az egyesített iparfelügyeleti és kazánvizsgálati ügyek szolgálati teendőinek ellátására *Raichl* Károly pécsi és *Nassályi* József, kaposvári kazánvizsgáló biztosokat első osztályú ipari segédfelügyelők kinevezte s ugyanekkor *Raichl* Károlyt a Baranya, Somogy és Tolnavármegyék s Pécs törvh. város területére a pécsi iparfelügyelő kerület vezetésével is megbizta.

— (A községi és körjegyzők memoranduma.) A megyei községi és körjegyzők egyesülete memorandumot intéz a legközelebbi megyei közgyűléshez, melyben a jegyzők kifejtik, hogy a nagy munkahalmaz miatt szükséges minden jegyzőségben egy segédjegyzői állás szervezése. Ezért kéri, hogy alkosson a megye szabályrendeletet, melyben minden jegyzőséget, illetve községeit kötelezi segédjegyzői állások szervezésére. Még pedig olyképp, hogy minden 4000 lélekig egy, négy ezren felül pedig két segédjegyzői állás szerveztessék, 800 illetve 1600 kor. fizetéssel. A megye 77 községe közül 42 helyen van eddig segédjegyzői állás szervezve, a mi 27.010

korona költséggel jár. Még 35 helyen szükséges segédjegyzői állást szervezni s ennek költsége 42 ezer korona lenne. Az állandó választmány ma tárgyalta a memorandumot és *Simonffy* János, *Kossits* Kamill s *Tormay* Károly alispán hozzászólása után kimondta, hogy a kérelemnek nem lehet helyet adni, mert szabályrendeletileg a községeket nem lehet kötelezni ily állások szervezésére. Különben is az állások szervezése az alispán hatáskörébe tartozik, a kinek a memorandumot tanulmányozás végett kiadták azzal, hogy mivel a jegyzők munkaszaporulatát nagyrészen állami teendők okozzák, a szükséges segédjegyzői állásoknak állami hozzájárulás melletti szervezése végett tegyen lépéseket.

— (Egy utépitési vállalkozó ügye.) A szászvár mágoosi közut 23-72 kilométer hosszú szakaszának kiépítését annak idején négy vállalkozó közül *Mathievics* Mátyás pécsi lakos nyerte el, ki az 54 ezer korona előirányzott összegből 14-3 százalékot engedett. *Mathievics* a szerződést úgy kötötte meg, hogy az uthoz a követ csak a szászvári, megyefai és abaligeti kőbányákból szállíthatja s nem még emellett az árlejtésben megengedett egregyi, kárászi és vékényi bányákból is. Az építést teljesen a múlt évi október 30 ig kellett volna befejeznie, de az utépités ez időre nem lett kész, bár 39 ezer koronát előlegképp kivetett a vállalati összegből s megengedtetett neki később a másik három bányából is a kőszállítás. Az utépitéssel aztán annyira megkésett, hogy a szerződés értelmében 1771 korona kötbér levonható tőle. A királyi építészeti hivatal véleménye szerint e kötbér le is vonandó tőle, mert a feltételeket nem tartotta be. Az ügy hosszas vitát provokált a mai állandó választmányi ülésen s bár *Tormay* Károly alispán és *Simonffy* János, a méltányosságra és arra hivatkozva, hogy a megyét kár nem érte s az ut elkészült, a kötbér kiadását javasolták; de a többség *Stajevits* János, *Kossits* Kamill és dr. *Darassy* Ödön hozzászólása után a kötbér levonását határozta el javasolni a megyei közgyűlésnek.

— (A bábákról szóló szabályrendelet.) *Johann* Béla dr., tiszti főorvos az elhanyagolt községi bábaképzés ügyének érdekében ma igen fontos javaslatot terjesz-

tett a megye állandó választmánya elé. Azt kérte ugyanis, hogy a községi szülésznőkről szóló szabályrendelet oda módosítottassék, hogy az ugynevezett „cédulás” bábák csak azon községben működhessenek, a hol laknak s a hol okleveles baba nincs. A szomszédos községekbe azonban ne legyenek elhivatók, hanem ott a járási okleveles bábák hivandók, ha szülésznő az ily községben egyáltalán nincs. A javaslatot azonban csak részben fogadta el az állandó választmány, mivel *Tormay* Károly alispán, *Kossits* Kamill főjegyző és *Stajevits* János ezt a megszorítást szigorúnak vélték s a bábahívást a bizalom kérdésének is jelezvén, javasolták, hogy a szabályrendelet úgy módosítottassék, hogy a cédulás bábák a saját községükből az ezzel szomszédos községekbe is elhivatók, de távolabb nem. Ezt a javaslatot el is fogadta a bizottság. Egyelőre ez is elég a kézdet lépésének a bábáügy rendezése terén s bizonyára el fog jönni hamar az idő, mikor az okleveles bábák számának szaporítása érdekében mégis csak testet ölt a főorvos javaslata.

— (Kimutatás) a pécsi izr. nőegylet f. é. március 2-án rendezett estélyének jövedelméről. Bevétel 1477 kor. 42 fill. Kiadás 652 kor. 81 fill. Tiszta maradvány 824 kor. 61 fill. Felülfizettek: 20 korona, *Gross* Sándor (Üszög) 10 kor. Dr. *Fodor* Ignác, *Teleki* Matild, *Ullmann* Irma, *Beck* testvérek, *Schiller* József. 9 kor. *Sipőc* Istvánné. 6 kor, *Gross* Viktor, Dr. *Breuer* József. 5 kor. *Telegdi* Kálmán, 4 kor. Dr. *Porgesz* Miksa. *Winkler* Sárolda, *Vassary* Gyula, *Blau* Ignác (Cserkut), *Mitzki* Kálmán. 3 kor. Dr. *Sárány* Ármin, *Klein* Sándor, Dr. *Deutsch* Zsigmond, *Neumann* Strausz József, *Bogdán* József. 2 kor. *Spitzer* Jakab, *Eisner* József, *Schützer* Sámuel, dr. *Mende* Lajosné, *Porgesz* Béla, *Hoffmann* Lajos, *Polgár* Kálmán, ifj. *Krausz* Béni. 1 kor. *Müntz* Jenő, *Sidlauer* Rezső, *Sechner* József, *Leuber* Gyözö. A választmány nevében hálás köszönetemet fejezem ki *Száy* Gyula író urnak az „Eleven Ujság” átengedéseért. *Salgó* Sándor urna ka rendezésért, *Hirschfeld* Sámuel urnak a terem ingyenes átengedéseért. Hálás köszönetet mondok a műkedvelő hölgyek és uraknak, a rendezőknek a felülfizetőknek a villamos részvénytársaság t. Igazgatóságának és

— Hát Isten neki, hanem, ha megnehezettel, magára vessen.

— Jó, jó, csak ki vele; szeretem az érdekes dolgokat.

Pehácek ördögi mosolyjal nyult egy havanna után, melyre rágyújtott s aztán az egész család osztatlan érdeklődése közepette megkezdi álmának elmondását.

— Azt álmodtam, hogy meghaltam.

— Ah!

— A manóban!

— Igen; azt álmodtam, hogy elszállott belőlem a lélek. Mondhatom, hogy igen kellemes érzés uralt. De mondhatom, bájos volt a másvilágra utazásom. Ugy tetszett előttem, mintha súly és test nélküli atom lettem volna, habár az atomra nem lehet rábizonyítani, hogy ne volna súlya. Egy jó ideig közepesen világított ätheren lengtem, lengtem öntudat nélkül, csupán leirhatlan, sohasem élvezett kellemes érzéstől áthatva. Lassanként azután a világűr világosabb kezdett lenni s akkor mintha már élszemekkel láttam volna. Apró izzó platin fényű pontocskák suhantak előttem, mellettem s utánam. Most, hogy ismét gondolkodni tudok, most azt hiszem, hogy azok az apró fémszinű atomok elhalt lelkek lehetnek, melyek (igenis melyek) velem együtt egy jobb hazába voltak vándorlandók. Végre egy rózsaszínű óriási felhőhöz értem én és társaim, melyet meg kellett — a légáramlat következtében, mely bennünket akaratlanul is sodort — kerülnünk. Óriás méretű nagy kapu előtt megszűnt az a mozgó idegen erő, mely bennünket sodort s így megállapodtam társaimmal együtt. A kapu egyetlen egy nagy

darab saphirból állott gyémánt szegekkel és rubin pántokkal megerősítve; óriási vert arany lakatban óriási ezüst kulcs volt beledugva, nagyobb lehetett a *Mestrics* Jenő lakatosénál. A kapu előtt rettenetes sok közönség várakozott; köztük sok angol, búr és kínai. Megjegyzem azonban, hogy egyetlenegy pécsi arcra sem találok. Egy intelligens külsejű him-angyallal szóba áltam:

— Modja csak kérem, hogy van az, hogy itt az éden kapuja előtt angol is, búr is, sőt kínai is várakozik a bebocsátásra; hát ezek mind bekerülhetnek?

— Szegény lélek, — felelé a szárnyas idegen szánalmas hangon — hát ha Isten gyermekei egymás közt veszekednek, azért megszűnt-e az apai szeretet? Azért azok mégis gyermekei maradnak — s ezzel mondhatlan lesajnáló pillantással végigmérve engem — otthagyt.

— No de édes Pehácek barátom, én még mindig nem látok meséjében semmi szomorú, vagy lehangoló dolgot.

— Tessék csak várni, még nem értem a végére. Tehát, hogy tovább mondjam — folytatá *Vencel* ur, egy kupica *Altvatert* kihörpöntve — midőn ott az éden kapujához közel ácsorogtam és a kifüggesztett házszabályokat kétszer is elolvastam, egyszeribe rosszul lettem. Afféle tengeri betegség környezett. Rettenetesen megijedtem. Hogyne? Képzeljék csak, olyan helyen! Örökre eljártam volna az édenbejutásra való jogomat. Kétségbeesésben felkerestem ismét az említett szárnyas urat s diszkreciójára bízam magam, azzal a kéréssel, miszerint mutasson nekem egy he-

lyet, a hol teljes titokban megmenekülhetnék, stb.

— Menjen csak, barátom, oda a rózsaszínű kisebb felhő mögé, ott találand egy lyukat . . .

— Köszönöm, köszönöm; ön egy angyal! — s elrohantam. Azonnal megtaláltam a helyet. Azonban, óh szörnyűség! mit kellett látnom! ? Visszaszaladtam a szárnyas urhoz:

— Uram! az ön tanácsa jó lehet másnak, de nekem nem!

— De miért? — kérdé ő büszke hangon.

— Az Isten áldja meg kérem — felelé én lehorgasztott fővel, hisz midőn lenéztem azon a lyukon, hát egy régi jóbarátom, *Breuner* sörgyáros fejét láttam alatta . . . beláthatja kérem, hogy . . .

— Ah, lári-fári! Csak bele, legyen nyugodt — felelé a szárnyas gondviselés — ha maga husz évig jár hozzá, azért magától még sem vesz komlót . . .

— Nos aztán, tovább nincs? — kérdé harsogó nevetéssel a sörgyáros.

— Nincs, kedves *Brauner* ur — mivel aztán felébredtem.

— Hála Isten! — kacagott az öreg sörrős. Hanem maga nagy betyár, Pehácek barátom. Hát tudja mit, küldessen tizenöt zsák komlót, hanem prima-primissimo legyen!

— Meglesz, *Brauner* ur. Most pedig köszönöm a jótartást és csókolom kezeiket.

Azóta a *Brauner* cég Pehácekéktől szállíttatja összes komlószükségletét, a mi szép összeget tesz ki, ha meggondoljuk, hogy egy zsák komló (3—4 méter hosszú és egy fél méter átmérőjű) 4—500 forint értéket képvisel

végül a helyi sajtónak a jóakaratu támogatásért. *Weiller* Sarolta elnök.

— **(Felfüggesztett szabályrendelet.)** A községi közmunkáról tavaly alkotott megyei szabályrendelet életbeléptetésére vonatkozólag az alispán a folyó évi január elsejét tűzte ki. Minthogy azonban e szabályrendelet óriási terheket ró az amugy is sok munkával megrakott községi jegyzőre, a községi és körjegyzők egyesülete a szabályrendelet felfüggesztését kéri a megyei közgyűléstől. A kérelmet ma tárgyalta a megyei állandó választmány s a szabályrendeletnek erre az évre felfüggesztését határozta javaslatba hozni a közgyűlés előtt.

— **(A kórházi alap szaporodása.)** A belügyminiszter elrendelte, hogy a feyelmi és rendbirságok egyharmadrésze a megyei betegápolási alap megszüntetésével a megyei kórházi alap javára fordíttassék. A megye állandó választmánya ma ezt *Simonffy* János hozzászólása után azzal vette tudomásul, hogy mivel a törvénynek idevonatkozó szakasza még módosítva nincs, e módosításra feliratilag hívja fel a miniszter figyelmét.

— **(Vérengző asszony.)** *Szalok* István és neje, szül. *Horgas* Rozália között a családi békét már régebben az örökös perpatvar váltotta fel. Rossz családi életet éltek, s ezt az asszony még azzal is tetézte, hogy törvényes urát hűtlenül elhagyta. A válópert is megindították. *Szalok* István tegnap délután egy négy óra tájban Somogy község határában épen a temető közvetlen közelében ment gyanútlanul. Hűtlen felesége — úgy látszik — lesett rája, mert a gyanútlanul haladó férfit orozva rátámadt s mintegy öt lépérről hátra lötte egy állítólag kilenc milliméteres revolverrel. A lövés a mit sem sejtő férjet a bal lapocka alatt találta oly súlyosan, hogy *Szalok* István most nehéz betegen fekszik a vasasi bányatelepi kórházban. A vérengző asszonyt a csendőrség csakhamar letartóztatta s az ügy most *Finkey* Pál, vizsgálóbíró kezében van.

— **(Eljegyzés.)** *Liebhart* Jenő épület és műlakatos mester eljegyezte *Friess* Katuskát, *Friess* Boldizsár kereskedő leányát.

— **(Jelentés a vizről.)** A Tettye forrás vizállásáról a főmérnöki hivatal a következőket jelenti: A vizek tele vannak; a tettyei forrás vizszolgálató képessége folyó hó 21-én reggel 5350 köbméter.

— **(A paksi önk. tűzoltó egylet)** e hó 17-én d. u. 3 órakor tartotta meg évi rendes közgyűlését. A tárgysorozatban ki volt tűzve a parancsnokság jelentése; az 1900. évi számadás bemutatása; folyó évi költségvetés tárgyalása; *Takács* Mihály volt tűzoltó felebbezésének tárgyalása; szertáros teendőinek megállapítása; választmányi tagok választása; indítványok. A gyűlésen *Popovits* Gyula elnök elfoglaltsága miatt *Bun* Lajos főparancsnok elnökölt, ki megnyitván a gyűlést, fölkerete *Bajos* János tiszteletbeli főparancsnokot a parancsnokság jelentésének felolvasására, mely szerint a működő tagok létszáma, az 1900. év elején 35, végén pedig 36 volt, kiknek felszerelése még némi kívánni valót hagy fenn, de reméli a parancsnokság, hogy az anyagi viszonyok javulása még a folyó évben lehetővé fogja tenni a felszerelések kiegészítését. Ezután a költségvetés tárgyalása következett, mely a pénztárnok által elkészített tervezet szerint fogadtatott el. Izgatott hangulatban tárgyalták ezután *Takács* Mihály volt tűzoltó felebbezését. *Takács*ot ugyanis a parancsnokság, minthogy önként kilépett a testület tagjai közül, később azonban ismét belépni szándékozván, időközben felmerült s egyesek által

előadott okok miatt, nem találta fölvehetőnek. Ezért *Takács* felebbezéssel élt a közgyűléshez. Az elnöklő főparancsnok szavazást rendelt el és a szavazás eredménye az lett, hogy *Takács*ot a közgyűlés felvette tagjai közé, mire egyesek meg bejelentették kilépésüket. Ezen incidens után a hátralevő pontok már gyorsan letárgyaltattak. Az indítványok során *Bajos* János tb. főparancsnok indítványára a közgyűlés egyhangulag megválasztotta dr. *Seily* József fővárosi orvos, a magyar országos tűzoltó-szövetség titkárát, a bpesti önk. tűzoltó-testület főparancsnokát, a tűzoltói intézmény érdekében husz éven át kifejtett működés és a tűzrendészet ügyének szőnyegen levő rendezése körül szerzett érdemeinek elismerésül tiszteletbeli főparancsnokká. Ugyazintén *Boda* Vilmos orsz. képviselőt, a szegzárdi önk. tűzoltó-egylet főparancsnokát, a vm. tűzoltók szövetségének elnökét, ugyancsak *Bajo* indítványára nagy lelkesedéssel tiszteletbeli főparancsnokká. Erről a megválasztottak jegyzőkönyvi kivonaton értesíteni határozatott. Még néhány apróbb indítvány tárgyalatott le, mely után az elnöklő főparancsnok elzetésével fejeződött be a közgyűlés.

— **(Kivételes vásárhatárnap.)** A kereskedelemügyi m. kir. miniszter megengedte, hogy a Baranyavármegye területéhez tartozó *Kövágó-Szőllős* községben a f. évi április hó 1-re eső országosvásár ez évben kivételesen f. évi április hó 9-én tartassék meg.

— **(Hivatalos tavasz.)** Ma volt március hó huszonegyediké, az első hivatalos tavaszi nap, melyen nem mondják már költői szabadságnak, optimizmusnak, ha az ember tavaszról zengedez dalt, hanem szinte elvárják, hogy mint a farsangban *Karneval* herceg bevonulásáról, ugy március hó huszonegyedikén a tavasz hivatalos beköszöntőjéről essék szó. Most azonban őszintén szólva, kissé zavarban vagyunk, hogy voltaképpen milyen dalba is kezdjünk a mai nap dicsőítésére, mert hiszen ami szép, ami poetikus csak el lehet mondani, azt már elmondottuk, bár nem tehetünk magunknak szemrehányást, hogy megelőztük az eseményeket, mert hát a »félhivatalos« tavasz derűs napjai kicsaltak fiókjainkból minden poézist. Hogy azonban mégis szó essék március huszonegyedikén a tavasz hivatalos bevonulásáról, e bevonulásról szóló tudósítás megírására időjárásban utazó munkatársunkat utasítottuk, ki aztán a maga levelibekaszterü prózaiasságával ekként számol be a mai napról: »Már a kora hajnali órákban kétségbeesetten vészes felhők borították az eget, melyek komoran azzal fenyegetődtek, hogy elmosás a tavasz hivatalos bevonulásának ünnepélyét. A reggeli órákban aztán lanyha szellő támadt, mely szertelajtja a szürke felhőket s már éppen reggeli nyolc órakor oly állapotba helyezkedett az időjárás, melyre a nép gyermekei azt mondják, hogy »veri az ördög az anyósát«, a mennyiben ragyogó napfény mellett erősen esett az eső. Kilenc órára elmúlt az eső, a nap oly örömteli melegen tűzött a földre, hogy a fák apró, szinte smaragd szilánkok gyanánt zölden tündöklő rügyei kíváncsian bujtak elő s bár nem ismerjük a tavasz bevonulási ünnepségének részletes programját, ez ünnepély kezdetét bátran reggeli kilenc órára merjük tenni. Később aztán ismét felleg-köntöst öltött az égbolt s valahonnan eszokról olyan kellemetlen hűvös szél kezdődött, mely a maga prózai hideg leheletével eloszlatta a tavasz poézisét. S midőn e sorok írónak, a jőszándéku napra ismét ráterpeszkedett valami lomha felhő, a hűvös szél javában tart s nem lehetetlen, hogy lapunk zártáig bűnbánóan kell elismernünk, hogy az egyszer megelőztük az eseményeket s a tavasz hivatalos bevonulásának határidejét az idén — elhalasztotta.

— **(Fényképészeti műterem.)** *Marton* István helybeli fényképész ez uton is értesíti a tisztelt közönséget, hogy helyben a *Ferenciek* utcája 21. sz. házban fényképészeti műtermet rendezett be, hol tartós és precíz kiállítású fényképeket a legolcsóbb áron készít. Csoportképek árai megegyezés szerint. *Marton* kívánatra a megrendelő lakásán is eszközöl fényképfelvételeket. Az általa készített remekivitelű arcképes levelezőlapok különösen megérdemlik a nagyközönség érdeklődését, melyeket úgy fénykép, mint felvétel után olcsó áron készít.

— **(Eltévedt puskagolyó.)** *Istvanovics* Lyubica emelt panaszt, hogy tegnapelőtt éjjel egy lövés dördült el s nyomban csörömpölve tört össze az ablak üveg s a golyó az átellenes falba furódott. Rögtön kieszített az utcára, de ott nem látott senkit sem. Félelmében nem mert lefeküdni s a konyha egyik sarkában virrasztotta át az éjjelt. Több lövést nem hallott. A megindított nyomozás az éjjeli lövöldözésre még nem akadt rá s mindinkább megerősödik az a vélemény, hogy a golyót egy kutyának szánta az ismeretlen, vagy más állatnak s a szegény-sorsu vén lányt nem akarta megölni. A golyó tehát eltévedt.

— **(Tolvaj koldusnő.)** Az éhség vitte rá, — mint ő mondja, — de mások azt mondják erre, hogy hiszi a pici! *Kraut-fel* Anna elaggott koldusnő ma elment az ő kundsajtjaihoz s az egyiknél a konyhában nem talált senkit. Jó darabig várt. Semmi neszt nem hallott. Egy megtisztított ludat látott a konyhaasztalon, felhasználta tehát a kedvező alkalmat s a köténye alá dugta. Volt a megkopasztott lud mellett néhány hatos is, azt is eltüntette, gondolván, hogy alamizsnaképen — lévén ma az ő látogató napja — azt úgy is neki szánták. Épen a kapun akart kisonni, a mikor a ház egyik cselédje megcsipte a tolvaj koldusnőt. Áadták a rendőrségnek. Az óvatosság sohasem válik kárára az embernek, mert az alázatos, szenteskedő külső nem egyszer gonosz lelket takar, mely csak alkalomra vár.

— **(Szerencsétlenség a gyufával.)** Az ember sohasem tudja, mikor éri baleset. *Ceisl* Teréz, cseléd leány, ma reggel tüzet akart rakni. Bekészítve a tüzelő anyagot a takaréktűzhelybe, szalon gyufával akarta meggyújtani, a mely nagyot pattant s egy szikrája a lány ruhájára esett anélkül, hogy ez észrevette volna s így történt, hogy ruhája csakhamar lobbot vetett s leégett róla. Ő maga súlyos égési sebeket szenvedett, a melyek azonban nem halálosak.

— **(Csibészek.)** Ezek szintén pécsi specialitások, kiknek azonban igaz magyar neve: »csirkefogó.« Nem mintha tán kizárólag a tyuklopások tettesei az ő sorukból kerülnének ki, hanem azért, mert apróbb gonoszágaik nem nagyobbak egy-egy csirke tolvajlásnál, de mégis eléggé nagyok arra, hogy később komolyabb dolgokká nőjék magukat ki. Így például az elmúlt éjjel a rendőrséget az Agoston-téri templom mögött négy ilyen »csibészt« fogott el, kiknek nem lévén éjjeli szállásuk, egy szál pislákoló fagyutyertya halvány, lobogó világossága mellett kártyáztak és a lehető legkomolyabban vették el egymástól néhány krajcárnyi pénzüket. A szép reményekre jogosító csemetéket beszállították a torony alá.

— **(A kapanyél is elsül.)** Ha az Isten akarja, még a disznóláb is elsül, mondja a szokás-mondás s illetékenkénten elsülhet bizony a kapanyél is és ha nem is szór golyót, de annál inkább ütletet. — *Maindel* András kocsislegény a minap piszkálódó kedvében volt, csipkedte azokat, a kik gyalog járnak.

Boszankodtak rája s a hogy lehetett, visszaadták neki. *Preml* János gyalogbéres meg kevés türelmű, még egy fél birkának a türelme, de annak még egy negyedrésze sem szorult beléje. Így esett meg aztán az a nem épen furcsa dolog, hogy hajba kaptak s e közben Maindel az ostorral a Jancsi gyerek nyaka közé vágott. Ez sem volt hát rest s a kezeögyében levő kapanyéllal olyat vágott az ő bántalmazója fejére, hogy Andris lebukott a kocsiról s élettelenül szállították haza, a hol sikerült ugyan életre kelteni, de a súlyos sérülés miatt nyomja az agyát. *Preml* János a tett elkövetése után önmagát feljelentette.

KÉRDEZZÜK MEG A HÁZIORVOST!

Krondorfi
alkálikus természetes
savanyuvíz

MINT NYÁLKAOLDÓ SZER
úgy magában, mint meleg tejjel vegyítve
KÖHÖGÉSNÉL, REKEDTSÉGNÉL, TÖ-

DÓHURUTNÁL stb.

legjobb gyógy sikerrel ajánljatik.

NEHEZEN EMÉSZTŐ, GYOMOR-
HURUTNÁL KITŰNŐ HATÁSA
VAN!

Mindenütt kapható.

Folyószám 171. Idénybérlet 170. Páratlan bérlet.

Nemzeti színház.

Ma, pénteken, március 22-én:

Ocskay brigadéros.

Történelmi színmű 4 felvonásban.

Személyek:

Ocskay László, brigadéros	Komjáthy János
Tisza Ilona	Jeszenszky
Tisza Jutka	Komlóssy Ilona
Pyber	Németh János
Ozorócy	Mezey Andor
Dili	Simon Mariska
A palóc	Nádassy József
Szörényi	Vágó Béla
Tarics	Kozma Pista
Ocskay Sándor	Delli Lajos

Holnap, szombaton, március 23-án:

Makrancos hölgy.

Művészet, irodalom.

○ *Mintaférj*. Tegnap a sok viszontagság után műsorról lenmaradt *„Troubadour”* helyett a *„Mintaférj”* került színpadra. Holnap elötte unalmas, ásitó nézőtéri hangulatban, mely azonban — dicséretül legyen monva — színészeinkre nem ragadt át. Mindannyian jókedvűen s eléggé jól játszották szerepüket. A címszerepben *Vágó Béla* ismert, pompás alakítást nyújtott s *Füredy* is igen szépen játszott a *Alfréd* szerepét. Diszkrét s teljes ismerésre méltó párisi nagyvilági hölgyet mutatott be *Clementine* szerepében *Kende Paula* s bájos kis feleséget *Komlóssy Ilonka*, mint *Leonie*.

Oláhné Henriette az obligát anyós szerepében jeleskedett, míg *Nagy Deszö* mint jogtanácsos hangolta derűltégre a csekély közönséget.

○ *Komjáthy János* vendégszereplése. Mint azt már megírtuk, *Komjáthy János*, a debreceni színház igazgatója holnap (pénteken) este kezd meg nálunk két estére terjedő vendégjátékát. Pénteken este *Hercogh Ferencnek* nálunk is óriási sikert aratott színműve, az *„Ocskay brigadéros”*-ban lép fel, melynek címszerepét játsza, szombaton este pedig *Shakespeare „Makrancos hölgye”* című pompás vígjátékának *Petruchio* szerepében mutatkozik be *Komjáthy János*, kinek tehetségét s kitűnő játékát nem kell külön méltatnunk, mert Pécs színházi közönsége, jól ismeri *Komjáthy* kvalitásait, melyek őt ittléte alkalmával a közönség kedvencévé tették. Kétségtelen, hogy a közönség érdeklődéssel néz régi kedvence vendég szereplése elé, mert hiszen természetes, hogy azok a tulajdonok, melyek a debreceni színház mostani színiigazgatóját közkedvelté tudták tenni, az évek s a gyakorlat folyamán megerősödtek, szaporodtak s megizmosodtak. *Komjáthy János* a *„Vidéki Hirlapirók Országos Szövetsége”* javára lép föl nálunk, a mennyiben fellépti díjait a V. H. O Sz.-nek ajánlotta fel.

Közgazdaság.

□ *Az öntöző csatornák*. A földmivelési miniszter elrendelte, hogy az ország jelentékeny folyóinak, kis és közép vízmennyiségeit megmérjék, szakértőket rendelt továbbá ki annak kiszámítására, hogy a már meglévő öntöző műveinknek másodpercenként és hektáronként mily mennyiségű vízre van szükségük?

Pécs szab. kir. város

meteorológiai állomása jegyzetel.

1901. március 21. délután 2 órakor

Barometer (redukált) = 742.4 mm. (emelk.)

Hőmérsék = 15.4 °C.

maximuma: 16.1 °C. } tegnapi.

minimuma: 11.1 °C.

Párhanyomás: 7.1 mm.

Relatív nedvesség: 5b. %.

Felhőzet: 10° Cum. SW.

Szélirány sűrű: W. 4. — Harmatp. - 3.6 °C.

Csapadék 24 órai: 1.2 mm.

Borus, szeles, esőre hajló idő várható hőssüllyedéssel.

Dr. Csirer.

A közönség köréből.

Valami a pécsi villanyvilágításról.

Hogy úgy a nagy közönség, mint a pécsi villamos telep véletlenül abban a tévhitben ne éljen, hogy én az ő replikájától frappálva lélegzethez sem jutok, szükségesnek tartottam mihamarabb felelni röviden a következőkben. A tegnapi cikk azt írja, hogy a villamos telep a kifogásolt vezetékét a legnagyobb előzékenységgel, díjtalanul vizsgálta. Hogy a meglévő berendezéseknél levezetések (rövidzárlatok) előfordulnak és ezeket mennyire előzékenyen szünteti meg a villamostelep, klasszikus példaként szolgál erre vonatkozólag a pécsi városi közkórház, a hol ép ily hiba megkeresését a villamos telep *vonakodott* eszközölni s így dr. *Bokor* Emil, kórházi főorvos kereste meg a hibát s meg is találta azt, melynek a helyreállítását ugyan a vállalat eszközölte, de nem díjtalanul.

Önérzetes hangon utasítja vissza a cikk azon vádat, mintha a világhírű Ganz gyár áram órái a fogyasztók kárára rosszul járnának,

holott ezen vád előző közleményemben épen nem foglaltatik. Sőt most egyenesen kijelentem, hogy a világhírű Ganz s társa cég gyárából kikerült és ott leolmoszott árammérő órákat én is feltétlenül jóknak, pontosoknak és teljesen kifogástalanoknak ismerem el és épen ezen oknál fogva teljesen feleslegesnek tartom, hogy a fenti gyárából kikerült hiteles órákat a pécsi villamos telep újból kipróbálja. Azonténnyel a villamos telep, hogy a Ganz gyár óráit, mielőtt azok a fogyasztóknál beiktattatnának, újból kipróbálja, kételkedésének ad kifejezést a Ganz gyár megbízhatóságában. Nem én vagyok tehát kétségbe a Ganz gyár által leolmoszott órák hitelességét, hanem maga a pécsi villamos telep. Hogy mi oka van erre a villamos telepnek és miért próbálja ki újból az órákat, az az ő titka . . . Én első cikkemben csak azt állítottam, hogy vannak nem pontos órák is használatban s ez az állításom nem légből kapott, hanem alapos vizsgálódásokon s megfigyeléseken alapszik. Az órák pontatlanságának az okát az e célra kiküldendő szakbizottság fogja megállapíthatni.

Végül még csak az a megjegyzésem van, hogy a nagy közönség érdekeinek megvédése céljából, követve a vállalat tegnapi közleményében adott tanácsát, az árammérők ellen felmerült panaszaimat az illetékes hatóságnál (városi tanács) be fogom jelenteni. Figyelmeztetem egyúttal a fogyasztó közönséget arra, hogy ha az órák ellen kifogása van, avagy azokban nem bizik meg, vegyék igénybe a villamos telep tegnap adott utasítását, t. i. forduljanak az illetékes hatósághoz.

Koharits Nep. János.

Országgyűlés.

A képviselőház ülése március 21-én. (A *„Pécsi Figyelő”* eredeti távirata.) A Ház mai ülésén *Tallian Béla* alelnök elnökölt.

Az *Adria* szerződésére vonatkozó javaslatnál *Pichler Győző* dr. a függetlenségi párt nevében visszautasítja a javaslatot, mert husz évre ismét meggátolja az önálló vámterület felállítását. A jelen szerződés monopolium. A kormány paktumokkal elhalasztja gazdasági függetlenségünket. Miért nincsenek magyar zászlók az *Adria* hajón? Ezt a szerződésbe bele kellett volna venni! A kivándorlást a szerződés nem csökkenti. Kivételünket eléggé nem mozditja elő. Szól a fumei hajógyárról. Rosszalja a nagy anyagi áldozatot két hajó gyártására.

Rakovszky István közbeszól: *Suttyomban kötnek szerződést. Csupa geszt!*

Hegedüs Sándor, kereskedelmi miniszter: Tiltakozom ez ellen!

Pichler fejtegeti, hogy az áldozatok dacára nincs magyar hajónk. Kéri a minisztert, hogy az *Adriának* — ha a javaslatot elfogadják — legalább az adót ne engedje el, mert az adókövető bizottságot tíz évi feyházzal kellene sújtani akkor.

Az elnök rendreutasítja a szónokot ezen szavaiért.

Szűnet után *Rakovszky* István a házszabályokhoz szólva, a szerződés részletes tárgyalását kívánja.

Az elnök és *Pichler* Győző megjegyzése után *Szell* Kálmán miniszterelnök kijelenti, hogy a szerződést részletesen tárgyalhatják.

Major Ferenc nem fogadja el a javaslatot.

Szerkesztői üzenet.

Farkasok. A dolgozat megérdemelt helyére, a papirkosárba jutott.

TAVIRATOK.

— **Pusztító árvis.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Veronából jelentik, hogy Cologna Vereta város kellő közepén a *Gua* nevű hegyipatak áttörte a töltést s a város viz alá került. Tizenöt ember életét vesztette és sokan megsebesültek.

— **Fodor tanár a ravatalon.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Fodor József dr., egyetemi orvostanárt Róck Szilárd-utcai lakásán fölra-vatalozták. Eddig rendkívüli sok koszoru érkezett, részvétávirattal és levéllel. Sok előkelőség személyesen kondoleált a családnál. A holttestet holnap reggel az állattani intézet előcsarnokába viszik s onnan temetik el. Bucsubeszédet mondanak *Tibán* Károly, *Bókay* Árpád és *Schwartz* Ottó, egyetemi tanárok.

— **A kereszties forradalom vége.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A budapesti tudomány-egyetemet huszonhatodikán, kedden, ismét megnyitják. A keresztény ifjak százötven tagja elhatározta, hogy a további tüntetésekről lemond, de a küzdelmet nem hagyja abba.

— **A színészek közgyűléséből.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A színész-egyesület mai közgyűlésén *Pázmány* Dénest és *Breznyay* Gézátt egyesületi dísztaggá választották.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTAV PLEININGER FERENC
TALISZ JÓZSEF
kiadó.

Nyilt-tér.+))

Nyilt levél

Klein Sándor úrnak
Pécsett.

Ön kizárólagosan üzleti érdekét szolgáló férc-lapjában, a »Friss Ujság«-ban a hazai ipart, valamint bennünket megtámadott s midőn mi Önnel érdeme szerint elbántunk és körmére koppintottunk, Ön az ért ütések elől gyavan elbujik s hogy a közönség íteletét magáról elhárítsa, egy minden tekintetben tisztességes úrhoz intézte nyilt levelét, kinek az egész ügyhöz semmi köze és a kit az ön hamis érvei legkevesebbe sem érintenek.

Klein Ur! Ön nemcsak ügyetlen szerkesztőnek és törpe vitéznek, hanem nálatlan embernek is bizonyult, a midőn minden ok nélkül megtamad egy tisztos embert, kinek kenyerét éveken át élvezte.

Klein Ur! Ön elfelejtette, hogy a botnak két vege van s midőn mi annak egyik végével Önt az érdeme szerint megsimogattuk, ne másfelé keressen kibuvást s menedéket, hanem férfinhoz illő módon cáfolja meg jogos tamadásainkat — ha tudja — akkor még foglalkozni fogunk Önnel, de gyáva emberrel soha.

Midőn még sokkal éretlenebbnek nyilvánítom, semhogy az én irodalmi tornajátékomat meg tudja itelni, megjegyzem, hogy kompetens egyéneknek szivesen szolgálak felvilágosítással 6 év óta cultivált irodalmi munkáságomról s majd elvállik, vajjon a »Közérdek« reklám-lap-e.

Pécsett, 1901. márc. 22.

Klein Dezső.
Klein Simon.

*) Ezen rovat alatt megjelentekért nem vállal felelősséget a szerkesztőség.

Hirdetések.

Pécs, Király-utca 38. sz. alatt
egy pince

800 hektoliter jó hordókkal bérbe adó ugyanott egy szoba és konyhából álló

lakás

és egy kisebb

bolthelyiség

olcsón bérbeadó.

Ribay Antal

bortermelő

ajánlja több kiállításon kitüntetett I. minőségű **skóközi, rizling, vörös pecsenye**, ugy **ó asztali**

borait

hordókban és palackokban.

Kapható literes palackokban **Nick A. K.** és **Rech Vilmos özv.** kereskedésében. Egy literes palack fehér **50** kr., siller **45** kr., pecsenyebor **0-7** liter **65** krtól felfelé. 1 hektoliter **28** frttól feljebb.

50 literen felüli rendelések **Apáca- és Vörösmarty-utca** sarak **intézendők.**

Pályázati hirdetmény.

Baranya-Szent-Lőrinc községben felállított **kisdedovodában** ideiglenesen alkalmazva volt

Ó V Ó N Ó

lemonoása folytán ez állásnak választás útján való betöltésére ezennel pályázat hirdettetik és a választás határidejűl **f. évi április hó 10. napjának délelőtt 10 órája** a község házához kitűzetik.

Felhivatnak a pályázni kívánók, hogy képesítésüket s eddigi alkalmaztatásukat igazoló okmányokkal felszerelt kérvényüket **f. év április hó 1-ig a szent-lőrinci körjegyzőséghez nyujtsák be**, mert a netán később érkező kérvények figyelembe vétetni nem fognak.

Az óvónő jövedelme: 600 korona készpénz és természetbeni lakás.
Kelt B-Szent-Lőrinc. 1901. március hó 20.

Benyovszky Mór
körjegyző.

Horváth Mihály
bíró.

Megérkezett

nagy választékban divatos formákban és a legkülönlegesebb színekben
a tavaszi és nyári kalap-szállitmányom,

miért is kérem a t. c. közönséget, hogy **tavaszi és nyári, férfi és gyermek-kalap bevásárlását nálam eszközölje.**

Pontos kiszolgálás!

. **Olcsó árak!**

Nagy választék!

A t. c. közönség nagyérdemű pártfogását kéri

tisztelettel

Pécs, 1901. március hóban

Kovács Ignác,
kalapos.

Irgalmasok-utcája 15. sz.

NEUMANN M.

BUDAPEST, IV. ker., Muzeum-
körút 1. sz.

Pécs városa, Baranya-, Tolna- és Somogyvármegyék t. közönségé-
nek becses tudomására hozza, miszerint

 PÉCSETT, Széchenyi-tér,

(Takarékpénztári palota)

férfi-, fiu- és gyermek

ruha-áru

 fióküzletet nyitott.

Az egész országban általánosan elismert szigorú elveim a kiszolgálásra nézve itt is változatlanul irányadók lesznek, hogy az ország ezen részében is kiérdemljem a bizalmat és azt magamnak fönntartsam.

Teljes tisztelettel

Neumann M.

FIÓKOK: Arad, Belgrád, Debrecen, Fiume, Kassa, Kolozsvár, Nagy-
várad, Pécs, Pozsony, Sofia, Temesvár, Zágráb.

 Árjegyzék ingyen és bérmentve.